

BUTLLETÍ

DEL

CASAL CATALÀ DE PARIS

128, Boulevard Saint-Germain

Tel.: Gobelins 18-25

CASAL CATALA
DE PARIS.

★ MES DE DESEMBRE 1924 ★

Un discurs d'En Francesc Macià

en la festa d'Homenatge als Voluntaris Catalans de la Gran Guerra
celebrada al Casal Català l'onze de Novembre darrer

Benvolguts companys del Casal:

Me sab molt greu que assumptes urgentíssims m'obliguin a deixar París, privant-me de poder assistir a la vostra festa i no poder, d'aques mode, homenatjar en la diada d'avui aquests Voluntaris Catalans a la Gran Guerra, que tant s'ho mereixen. Jo hauria volgut estrényels la mà i abraçar-los — ells son els darrers compatriotes nostres que a les planes de la historia guarden una actitud ferma, com escau a la gent de la nostra terra. Es per aixó que, en aquests difícils moments que tant necessitem de l'exemple, jo hauria volgut presentar-vos-els com cosa edificant i a imitar. Que cada català s'emmirallés a un d'ells, i com els camarades seus que caigueren al camp de l'honor, sapiguessin, a l'hora donada, passar a la gloria amb el nom grandios de Catalunya als llavis.

Per una altra cosa, encara, em dol el no haver pogut assistir a l'acte que, en el dia de l'Armistici celebren. Aquesta és el privar-me de venir davant vostre, catalans tots, a donar-vos el mot de consigna en les hores de proba actuals. Ara més que mai, necessitaria jo estar en contacte amb vosaltres, especialment en aquests moments en que estols tant nodrits de jovent de Catalunya passen la frontera per venir aquí a treballar amb nosaltres en aquesta colonia d'exilats. La feina de la causa, però, m'en priva i per aixó us envío aquestes ratlles que us prego d'escoltar com si fossin la meva mateixa paraula.

L'únic que us tinc de recomanar, catalans patriotes, és la fe en la victoria. Amb la fe passarem per tot, fins pels obstacles més voluminosos. La fe capgira les montanyes, dieuen els camperols de les nostres contrades, i cregueu que només l'experiència damunt la fe pot probar aquesta veritat. Amb la vista fixa a l'ideal, amb el cor plè de voluntat, i amb coratge en l'esperit, veureu, catalans, com arribem al fi de la croada.

Per demostrar-vos lo que és la fe, només voldria que giressiu la vista endarrera en el treball que, amb la vostra ajuda, jo he vingut fent per Catalunya. No fa gaires anys que podieu sentir per tot arreu de la nostra terra: « Oh, el Macià és un visionari, el Macià és un il·lús, persegueix una follia... » Avui, contrariament, qui s'atreveria a dir que la independència de Catalunya no és una cosa que ens havem de guanyar nosaltres amb el nostre esforç, apel·lant fins aquell darrer sacrifici que de tant temps venim pronosticant nosaltres? Tots els catalans, avui, fins aquells que anaven a Madrid amb unes casaques de Ministre que no eren més que les lliurees dels criats de l'opressor, comencen de reconèixer l'error en que estaven, i ja no ho diuen més que és una quimera, el voler guanyar la llibertat del nostre poble per l'únic medi que es guanyen les llibertats, o sigui prenent-se-les... Avui a Catalunya tot-hom ho veu clar que la Independència nostra, l'hem de guanyar per les armes. Si algú encara surt a posar-hi reparos i es mostra rapatani, aquell home, inconscientment, està dominat per